

CHARLES BUKOWSKI

Magány

Edna a bevásárlásból tartott hazafelé teli szatyrával kezében. Egy autó mellett elhaladva hirtelen furcsa felíratra lett figyelmes az oldalablakon:

NŐT KERESÉK.

Megtorpant. Jókora darab kartonpapírt ragasztottak belülről az üvegre. A szöveget főleg géppel írták. Onnan, ahol Edna állt, nem igazán lehetett kiböngészni a mondatokat. Csak a nagybetűs részt tudta elolvasni:

NŐT KERESÉK.

Drága, új kocsi. Edna közelebb lépett a fűvön, hogy elolvashassa az apró betűs, géppel írt részt:

49 éves férfi vagyok. Elvált. Házasság céljából nő keresek, 35 és 44 év között. Szeretek tévézni, mozifilmeket nézni. Jókat enni. Biztos állásban, költségelszámolóként dolgozom. Megtakarításom a bankban. A kövérkés nőket kedvelem.

A 37 éves Edna a kövérkés nők közé tartozott. Alul egy telefonszám és három fotó a hirdetőről. Öltöny, nyakkendő: megfontolt embernek tűnt. Kissé kegyetlen, unott arcvonások. Fapofa, villant át Ednán, igazi fapofa.

Edna mosolyogva indult tovább. Undort érzett. Mire hazaért, már el is felejtette az egészet. Csak néhány órával később a fürdőkádban ültében jutott eszébe a férfi, és arra gondolt, milyen magányos is lehet ez az ember, ha ilyesmire adja a fejét:

NŐT KERESÉK.

Elképzelte, ahogy hazaérkezik, a gáz- és a telefonszámla ott hevernek a postaládában, levetkőzik, belecsoiban a kádba, bekapcsolja a tévét. Az esti újság. Majd irány a konyha. Alsógyatyában bámulja a serpenyőt, hallgatja a sercegést. Leül az asztalhoz, megeszi az ételt. Kávét kortyolgat. Aztán tévézgetés. Lefekvés előtt még egy doboz sör, talán. Férfiak milliói éltek így az Államokban.

Edna kikászálódott a kádból, megtörülközött, fölöltözött és visszament. Az autó még mindig ott állt. Fölírta magának a nevet, Joe Lighthill, meg a telefonszámot. Újra elolvasta a

Orfikus napi teendők

hirdetést. „Mozifilmek”. Milyen esetlenül hangzik. Az emberek ma már azt mondják: „film”. Nőt keresek. Feltűnő, határozott betűk. Ezt kézzel írta rá.

Edna három kávé is megivott hazafelé menet. Otthon aztán tárcsázta a számot. Négyyszer csengett ki. „Halló?”

„Mr. Lighthill?”

„Igen?”

„Láttam a hirdetését. A hirdetést az autón.”

„Oh, igen.”

„Edna vagyok.”

„Hogy s mint, Edna?”

„Megvagyok. Olyan rettentő meleg van. Ez most sok.”

„Igen, megnehezíti az életet.”

„Nos, Mr. Lighthill...”

„Hívjon csak Joe-nak.”

„Szóval, Joe, hahaha, olyan hülye helyzet. Tudja, miért hívom?”

„Elovesta az üzenetet?”

„Úgy értem, hahaha, mi a baja magának? Nem talál magának való nőt?”

„Azt hiszem, nem, Edna. Mondja meg nekem, hol vannak?”

„A nők?”

„Igen.”

„Oh, hát mindenhol, tudja.”

„Hol? Mondja meg. Hol?”

„Hát, például a templomban. Ott akadnak nők.”

„Utálom a templomokat.”

„Oh.”

„Nézze, miért nem ugrik el ide, Edna?”

„Úgy értem, magához?”

„Igen. Kellemes helyen lakom. Megihatnánk valamit, beszélgethetnénk. Csak lazán.”

„Későre jár.”

„Dehogy, korán van még. Nézze, elolvasta az üzenetet. Biztosan fölkelte az érdeklődését.”

„Hát...”

„Megrémült az egészszről, ennyi. Egyszerűen csak fél.”

„Nem igaz. Nem félek.”

„Akkor kukkantson föl hozzám, Edna.”

„Hát...”

„Csak rajta.”

„Rendben. Tizenöt perc múlva ott vagyok.”

Egy modern apartman-komplexum legfölső emeletén lakott. A 17-esben. Az úszómedence víztükre visszaverte a fényeket. Edna kopogott. Kinyílt az ajtó, és ott állt Mr. Lighthill. Kopaszodott; sasorr, kikandikáló orrszőrök; mellig kigombolt ing.

„Jöjjön be, Edna...”

Edna belépett, az ajtó becsukódott mögötte. A kék kötött ruháját viselte. Harisnyátlan lábain szandál, kezében cigaretta.

„Üljön le. Hozok egy italt.”

Kellemes lakás. A kéket zölddel variáló belső, minden iszonyúan tiszta. Hallotta, ahogy Mr. Lighthill egyre csak hümmög italkeverés közben, hmmmmmm, hmmmmmm, hmmmmmmmm.... Nyugodtnak tűnt, ez jó.

Mr. Lighthill – Joe – hozta az italokat. Átadta neki a poharat, majd leült a vele szemközti székre.

„Igen,” kezdte Joe, „nagy a forróság, mint a pokolban. Mondjuk, nekem van légkondicionálóm.”

„Észrevettem. Csinos darab.”

„Igyon csak.”

„Oh, persze.”

Edna kortyolt egyet. Jóféle ital, erős, de ízletes. Figyelte, ahogy Joe ivás közben hátraönti a fejét. Masszív ráncok futottak körbe a nyakán. Lötyögött rajta a nadrág. Mintha több számmal nagyobb lenne. Igazán furcsán festett benne.

„Szép a ruhája, Edna.”

„Tetszik?”

„Oh igen. A ducisága is. Illik magához, de tényleg.”

Edna nem szólt semmit. Joe is hallgatott. Csak ültek ott, és méregették egymást iszogatók közben.

Miért nem szólal meg? Edna ezen törte a fejét. A beszéd az ő reszortja. Van benne valami fásult. Kihörpintette az italát.

„Hadd hozzak még egyet,” szólalt meg Joe.

„Nem, most már tényleg mennem kell.”

„Oh, kérem, hadd hozzak még egyet. Kell valami, hogy föloldódjunk.”

„Rendben, viszont utána tényleg megyek.”

Joe kiballagott a konyhába a poharakkal. Ezúttal nem hümmögött. Visszajött, Edna kezébe nyomta a poharát, majd visszatelepedett a helyére. Most erősebbre keverte.

„Tudja,” kezdte Joe, „én elég jól eligazodom a szex-tesztekben.”

Edna szótlánul kortyolgatott tovább.

„Maga hogy áll a kérdéshez?”

„Még sose volt dolgom velük.”

„Pedig ki kellene töltenie egyet, hogy rájöjjön, ki maga valójában, mi lakozik magában.”

„Maga szerint ezek érnek valamit? Láttam párat az újságban. Nem töltöttem ki őket, de tudom, hogy léteznek,” magyarázta Edna.

„De még mennyire, hogy érnek.”

„Talán nem vagyok elég jó a szexben,” folytatta Edna, „talán ezért vagyok olyan magányos.” Nagyot nyelt az italából.

„A végén mindannyiunk jussa: a magány,” mondta Joe.

„Ezt meg hogy érti?” kérdezte Edna.

„Úgy, hogy nem számít, milyen jártas az ember a szex, a szerelem vagy mindkettő dolgában, eljön a nap, amikor vége.”

„Elszomorító,” konstatálta Edna.

„Természetesen. Szóval eljön a nap, amikor vége. Vagy szétmennek, vagy fegyverszünetet kötnek, egyre megy: két ember, érzések nélkül. Szerintem akkor már inkább jobb egyedül.”

„Maga elvált a feleségétől?”

„Nem, ő vált el tőlem.”

„Mitől ment tönkre?”

„Az orgiák miatt.”

„Orgiák?”

„Tudja, egy orgia a legmagányosabb hely a világon. De tényleg. Az egész – egyfajta depressziót éreztem ilyenkor –, ahogy azok a dákók ki-be csúszkálnak – elnézését kérem...”

„Semmi gond.”

„Bránerek ki, aztán be, összegabalyodott lábak, ujjak munkában, szájak, mindenki markol valamit, izzad és elszánta magát arra, hogy megtegye – valamiképpen.”

„Nem sokat tudok erről, Joe,” mondta Edna.

„Úgy vélem, a szex szerelem nélkül: semmi. A dolgok csak akkor értelmesek, ha működik valami érzelem a résztvevők között.”

„Az embereknek kedvelniük kell egymást?”

„Sokat számít.”

„Tegyük föl, hogy belefáradtak egymásba. Együtt kell maradniuk? A kassza? A gyerekek? Meg a többi együttvéve?”

„Az orgiázás nem megoldás.”

„Mi a gyógyír?”

„Hát, nem is tudom. Talán a csere.”

„A csere?”

„Amikor két pár igazán jól ismeri egymást, és partnert cserélnek. Az érzések legalább adnak némi esélyt. Például, mondjuk, én mindig is kedveltem Mike feleségét. Hónapok óta lobogok iránta. Figyelem, ahogy átsétál a szobán. A mozdulatait. Kíváncsivá tesznek. Agyalni kezdek rajta, tudja, mi van a mozdulatok mögött. Látom dühösen, látom részegen, látom józanul. Aztán cserélünk. Együtt vagy a hálószobában valakivel, akit ismersz. Alkalmom valami valóságos átélésére. Persze Mike közben a másik szobában a te feleségeddel van. Sok szerencsét, Mike, villan beléd, remélem, ugyanolyan jó szerető vagy, mint én.”

„És jól működik?”

„Nos, nem tudom... A cseréből fakadnak problémák is... később. Át kell ezt gondolni... még jóval előtte el kell kezdeni csevegni róla. És talán az embernek nem elég a tudása, mindegy mennyit beszélnek róla...”

„Maga eleget tud, Joe?”

„Hát, ezek a cserék.... Szerintem esetleg bejöhethetnek pár embernek... talán sokaknak. Nekem aligha. Túl prúd vagyok ehhez.”

Joe végzett az italával. Edna is benyelte a maradékot a pohara aljáról, majd felállt.

„Nézze Joe, nekem mennem kell...”

Joe odasétált. Úgy nézett ki, mint egy elefánt abban a nadrágban. Fölfigyelt hatalmas füleire. Joe ekkor megragadta, és lesmárolta. Szájszaga átütött a bedöntött pián. Rettentően kesernyés szájfz. Nem a teljes szájával csókolott. Erős ember, de nem nyersen, inkább könyörgőn szorította magához. Edna elhúzta a fejét, de Joe nem engedte el.

NŐT KERESSEK.

„Joe, eressz el! Nekem ez túl gyors, Joe! Eressz!”

„Miért jöttél föl ide, te szuka?”

Újabb csókra kényszerítette. Szörnyen esett. Edna beköszönt a térdével. Telibe kapta. Joe a szőnyegre zuhant a tökeit markolászva.

„Istenem, istenem... ezt most miért kellett? Meg akartál ölni...”

Lefordult a szőnyegről.

A hátsója, micsoda gusztustalan fenék.

Magára hagyta, hadd fetrengjen tovább. Levágtatott a lépcsőn. Jól esett a kinti tiszta levegő. Hallotta az embereket beszélni, a bekapcsolt tévéket. Rövid séta hazáig. Úgy érezte, újfent meg kell fürdenie, levetkőzött, és kíméletlenül átsikálta magát. A kádból kilépve jól megtörülközött, és hajába tette rózsaszín hajcsavaróit. Úgy döntött, nem ad másik esélyt.